

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



Utkommer hvarje Söndag

ILLUSTRERADT

Pris för helt år 4 Rdr: 80

Enkla. N^o.

säljas
icke.

SÖNDAGS MAGASIN

N^o. 11

Göteborg, Söndag d. 10 Juni 1849

2 Qvar.



En lifhet.

(Forts. fr. föreg. Nr.)

ord Dudley syntes från detta ögonblick helt och hållet förändrad; ej som om hans anletsdrag hade återtagit uttrycket af glädje och fröjd eller om, hållans särg åter purprat hans kinder — ifrån sorgens graf går uppsåubelsen till glädje ej så snart, — utan ett förre lugn hade återvändt till hans af hemligt qual tårda själ. Hans blick hade förlorat sin sorgsna bitterhet och förvandlat sig till ett rörande swärmod

Trots denna förändring talade Edgar ej mer än förut, och det kunde förgå en hel lång, i stödet af Caseneves älsfwärda famlt, tillbragt aften, utan att han annorlunda än genom afbrentna utrop tog del i samtalek. Hans nya wänner hade i början wärit förwånade öfwer detta besynnerliga uppförande, men Marie hade en gång för alla afstueit sin moders anmärkningar genom detta milda svar:

— Swad will ni, mamma! Man måste hafwa ursäkt för den lidande, och något säger mig, att lord Dudley redan libit mycket.

Vi hafva redan talat om skönheten af Marias anletsdrag. Nu måste vi göra en framställning af en ännu större skönhet, nemligen hennes själs.

Hennes uppfostran hade verkstälts å ena sidan genom hennes förkonsten swärmande fader, å den andra genom den mera för lifwets praktiska sida sticlga modren, och sålunda upptog den ömt ålskande dottren i sig en bildning, som war en hälsosam blandning af själslyftning och praktiskt förstånd. De intrusk, som händelserna eller deras inre tankar öfwade på henne, blefwo en hemlighet för hwar och en, och hennes själs öfwerlägsenhet och rika kunskapsförråd hade samma öde: hon dolde dem. Sålunda hade Lord Dudley blott tillfälligtvis erfarit, att hon war musikalisk, då han öfwertråkade henne wid ett tillfälle, då han wanligtvis ej brukade besöka huset. Marie upplob genast något förlägen, men Lord Dudley war allt för mycket werldsmän för att beswara henne en komplimang, som nödwändigt från hans sida skulle uppfalla en robnande förlägenhet. Han åtnöjde sig med några ord, sagda lifasom till honom sjelf, hwilka fröken Caseneuve ej kunde utgrunda och som låto ungefär så: just desamma! Ja, så war det. Jag erinrar mig det ganska noga.

Han wände sig bort. Lärar stodo i hans ögon.

Slutligen wifade sig Hr Caseneuve sjelf och gjorde flut på en scen, som hotade att förfätta Marie i den pinsamaste förlägenhet. På ett tecken af hennes fader gjorde hon en konstlång och aflägsnade sig.

Konstnären war upprörd, sorgfull, rörd. Han hastade, tog en pris tobak och syntes bereda sig på ett meddelande, som lyktes sista honom lika stor seger, som det ögonsekenligen war bewist på ett stort förtroende till den man, i hvars sällskap han war. Slutligen lyckades det honom, att kufwa sin känsla, och han sade med darrande stämma:

— Dyre Mylord!

— Hr Caseneuve!

— Det är en ganska ömtålig sak!

— Hwad fattas er, min wän? Har ni lidit någon förlust af penningar? Min börs står med största nöje till eder tjänst.

— Edert äbla hjerta är mig bekant, Mylord. Just denna omsänbighet har fördubblat mitt bekymmer; — jag räknar mycket på eder wänskap.

— Min wänskap blifwer alltid densamma.

Caseneuve fortsfor:

— Och dock är det mig en pinande förlägenhet, att wära nödsakad att bedja er.

— Säg rakst ut!

— Må wäl, ni beder mig sjelf derom! . . . Det förefaller mig oändligen swårt, att bedja er inställa edra besök hos mig

Lord Dudley blefnade. Han fattade i ett stelsire för att hålla sig uppe.

— Lörd jag tillåta mig den frågan, hwad som i mitt uppförande gifwit er anledning att fatta detta hårda beslut, frågade Lorden besört och med rörd stämma, sedan han tillbringat några ögonblick i djup tystnad.

— Nej, swarade Caseneuve, orsaken är allt för tyblig.

— Det ser jag ännu ej. Är jag en trolös wän? Har jag misbrukat edert förtroende.

— Ingalunda! Jag kunde ej tänka mig en ålswärbare wän, än ni, Mylord. Men wår ömsjeldiga stende, Mylord, är werlden med sina tusen förgiftiga tungor. Ni lefde ensam, tillbakadragen, flydde hwarje sällskap. Men sedan ni stänkte oss åran af edert besök, har förtalet på ett förnärmande sätt spjelsat sig med wår stilla familjrets.

— Hwad betyder det?

— Hwad betyder det? återtog konstnären, i det han rättade på sig med en stolt lislighet, som man annars ej såg hos honom. — Ni förstår, att det här är fråga om min dyrbaraste egendom, min dotter, om hennes högsta goda, hennes åra och rygte! Ja, det handlar om hennes rygte, som för alltid wore förloradt, om man sågo, att ni fortsatte att besöka wårt hus.

När Edgar hörde detta, suckade han djupt och lade pannan i sina händer.

— Hr Caseneuve, utropade han efter några minuters pinsam tystnad, ni har rätt. Ni uppfyller eder pligt såsom fader. Men ni kan ej mäta den oändliga sorg, som ni dermedelst förorsakar mig.

— Mylord, de förströelser, som eder förmögenhet och eder nållning i werlden medgifwa eder, skola snart komma eder att glömma en familj, som ej kan göra andra anspråk på eder, än några ögonblicks hugkomst.

— Nej, nej, utropade Edgar hastigt. Jag kan ingenstädes finna, hwad jag här förlorat. Nej, jag lefde upp på nytt. Nå är jag tillintetgjord för alltid.

— Swarfere låter ni så hänföra er af ögonblicket?

— Hör mig, Hr Caseneuve, fortsfor lorden. Vi wilja resa till Italien tillsammans. Jag åtager mig resekostnaderna. Ni skall der få ett helt palats att förfoga öfwer.

Konstnären rynkade pannan.

— Mylord, hwad ni gothetsfullt föreslår mig, synes mig öfwoerentligt med min ård!

— Engelsmännen kunde ej undertrcka en åtbörd af owilja.

— Så misfännas de bästa affigter! O werld! o werld, med dina tusen betänkligheter! Åhwen ni är en staf af dem. Lef wäl, lef för alltid wäl, Hr Caseneuve.

Han afsågsnade sig, utan att vidare höra på konstnären, som började ett samtal rörande herraväldet öfver vadskionerna.

— Vi måste ej mera se honom, sade Caseneuve till sin hustru. Det är skada. En vrågtig lark! Men vår dotters ryggt går öfver allt.

Om den unga flickan inträngt i hemligheten af osvan aförda samtal, weta wi ej; men ett djupt besummer lode sig öfver hennes ansigte, trots hennes bemödande att ej låta det synas.

Gnet oftonen for en wagu fram. Det war Engelsmannens dressa.

Hr Caseneuve wille knappast tro sina öron. Han fjöt undan fönsterförhänget och såg ut.

— I sanning, han kommer tillbaka, utropade han, och hans blick sökte flickans, i hwilken glädjen uppslammade.

— Min Gud, hon älskar honom, sade han sakta till sin fru.

— Jag wiste det redan förut, svarade fru Caseneuve i samma ton.

Dörren sprang upp och Lord Dudley inträdde. Hans ansigte förrådde denna lugna blick af wärdighet och förtroende, som medwetaudet af ett rent samwete och ärliga affigter ingifwer.

— Ni ären utan tviswel förwånade, mina wärda wänner, begynnade han, att se mig åter här; men jag förefatte mig att ej så plössligen afbröta vår wänskap, utan att förut hafwa försökt att bringa de onda tungorna till tystnad.

— Mylord, framstapade målaren, tillåt att jag afsägonar min dotter.

— Ingalunda! Mamsell er dotter må weta allt; hemlighetsens tid är förbi. Hwarföre skulle wi för henne dölja de försleuliga rygten, som i morgon stola triumfera öfwer min afresa, som i dag öfwer mitt quarntamande. Nej, nej, wi må djerst höra ja war panna och sätta vårt öppna wäsen emot förtälet.

— Men — inwände Hr Caseneuve.

— Hör mig utan vidare inwändningar. Resultatet af djub öfwerläggning uti innersta samklang med mina förhållanden och mina affigter är följande. Jag är ung, af ädel börd och besitter en förmögenhet, om hwilken jag ej alltid wet hwad bruk jag deraf skall göra. Jag framsläpar mitt lif i tröstlös enformighet och tillbakadragenhet. Will ni gifwa mig en ädel, mild och kärleksfull ledsagarinna? Med ett ord, will ni gifwa mig er dotters hand

Konstnären och hans fru sågo med förwåning på hwarandra.

Marie war så rörd, att hon krampaktigt tryckte sin moders arm. Hr Caseneuve kunde i början ej tala så rörd war han. En utstigt på förmögenhet af millioner, hans dotter såsom greswinna, såsom Mylady, bländade hans ögon.

Men såsom kof man lemnade han första ordet åt sin fru.

— Vi känna öf — begynte denna — utomordentligt hedrade af edert anbud. Har ni, Mylord, betänkt flickan i förmögenhet, flickan i rang?

— Tro mig min fru, så snart fröken Marie är greswinna Dudley, skall ingen menniska mer fråga efter, om hon är af lika börd med mig eller ej. Desutom har hon det medfödda adelskapet tillräckligt i sig sjelf.

Marie uttryckte sig med en blick, som utweklade större wälsattighet, än hwad ord förmår.

— Desutom behöfs war dotters bifall.

— Mamsell Marie, jag kan ej leswa utan er. Kan ni efter denna befännele gifwa mig er hand?

— Här är hon, svarade den blygsamt rednande flickan.

Edgar kyssde den framräcta handen, med blicken åt höjden, utan att kunna uppsatta flickans blick.

(Fortsättning.)

Ett utomordentligt räknegeni.

I Amerika leswer, efter berättelser af bibeisällskapets agent, ett toårigt barn, som är begåfwadt med ett märkwärdigt räknegeni, och desutom med kolossal talang för wetskaperna. Man må ställa sina frågor hur man will; gossen, som heter Stafford, fattar dem med lätthet och läser dem tillfredsställande. Hans största styrka är i matematik, mekanik och kemi. Berättaren utbad sig af gossens föräldrar att få gifwa honom en uppgift i hufwudräkning. Det lydde så:

Hwilken produkt gifwer

365,365,364,361,365,365

multiplicerade med 365,365,465,395,365,365.

Gossen sprang upp skattande, gick ett par gånger fram och tillbaka öfwer golfwet, blef så stående och sade: det gör icke mer och icke mindre än:

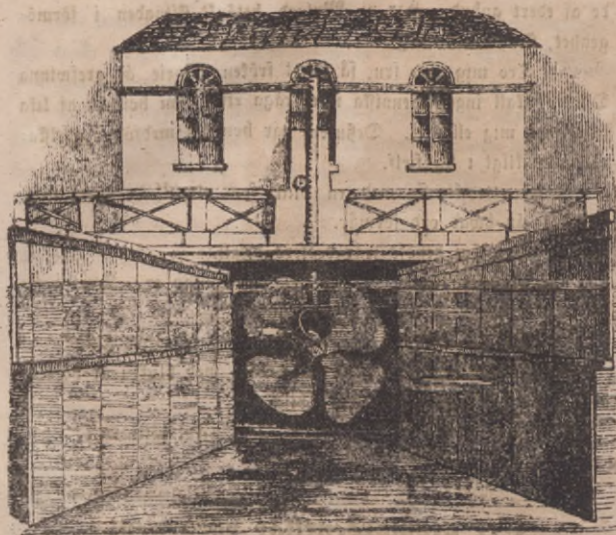
139,491,850,298,566,925,016,658,299,941,583,225.

Knapt hade han löst denna uppgift, förr än han utmattad nedfönk på en stol.

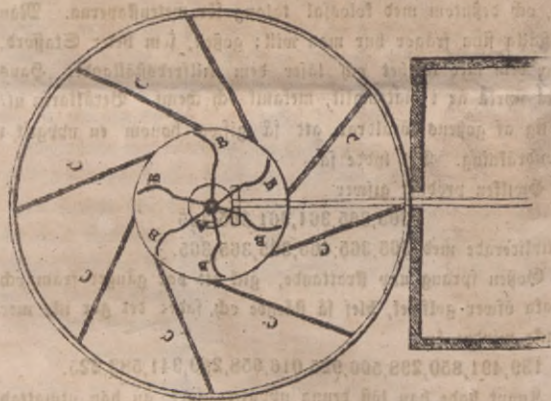
De bästa Läkarne.

När den berömda läkaren Dnmentius låg på sitt yttersta, sade han till de kringstående doktorerna: mina herrar, jag gör er uppmärksamma på tre stora läkare. Alla lyssnade och wäntade att få höra sina namn. Den döende fortsatte: de heta: diet, watten och rörelse.





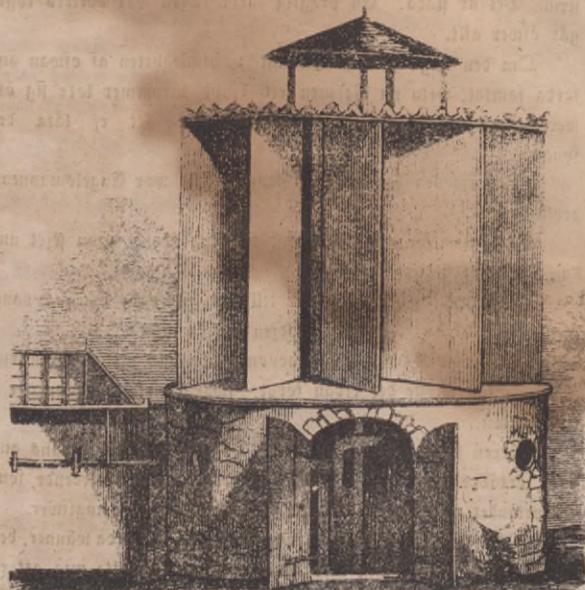
Wattenhjul. — Plan.



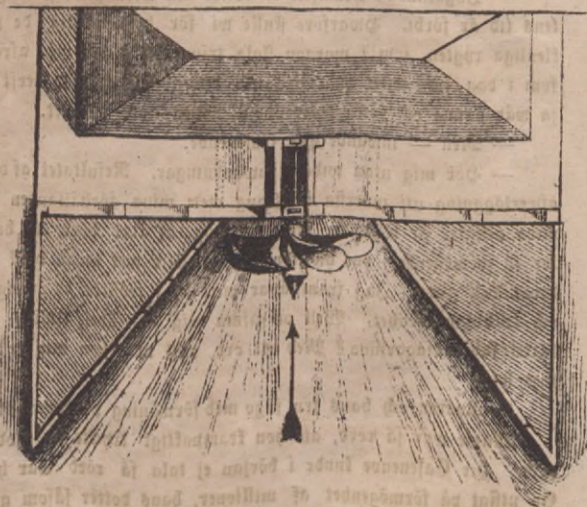
A lodrät hjulstok. BB rörliga wingar. CC orörliga lodräta ytor.



Genomsfaring af den rörliga apparaten.



Windturbin. — Plan.



Upprithing.



Jernbana satt i rörelse medelst Lufstryck.

Atmosferiska Jernbanor eller Drifkraft medelst Lufttryck.

Den i öfverkriften nämnda uppfinning, som gjort sig till nyttigt, att på ett nytt och högt enkelt sätt genom lufttryck ersätta ångans kraft, härrör från en fullrif fransman, wid namn Andraud, och berättelserna öfver de försök, som nyligen blifvit gjorda i Frankrike; kunna ej nog prisa det företräde framför användandet af ångkraft. Man må iustämna i dessa lösta eller ej, derom äre alla tekniker ense, att möjligheten af utförandet af sådana banor med trauer, som sättas i rörelse medelst lufttryck ej är något tvifvel underkastadt, men att erfarenheten måste pröfva deras fortsärande brukbarhet. Smellertid är uppfinningen intressant nog, för att föranleda oss meddelandet af densamma, bifogad med väsende illustrationer. Till den ändan följer här en af en tekniker, utarbetad artikel, grundad på en brochyr, som utgihvits af den franske uppfinnaren.

Hvarje arbete, som företages, för att tillfredsställa människoslagets behof, beror på den rda, men genom förståndet reglerade kraften. Denna kraft war ej alltid densamma. Den har under loppet af århundraden lidit mångfaldiga förändringar. I ättla tider förrättade människan hvarje arbete med tillhjälp af sin egen kraft; sedan begagnade hon husdjuren, derefter wattenfallen och i vår tid ångans kraft. Men människans kraft är svagare och dertill dyrare än djurens. Djurens kraft är ringare och dyrare än wattenströmmarne, och wattnets kraft ättligen ringare och dyrare än ångans. Högha målet för detta på naturlager hvilande framåtskridande är att med minsta kostnad använda den största kraft. Uppfinnaren af den nämnda nya maskinen tror sig hafwa löst denna uppgift. Den består, efter honom, i lufttryckets expansivkraft. Vi secla försöka att följa honom i utvecklingen af hans idé.

Utgående från de många besvärliga omständigheter, som beredningen af ånga medsigför; från den obegämligheten, att den sednare måste användas i samma ögonblick, den blifwit frambragt, att man bestämt måste föra med sig förräder af watten och kol, hvilka förorsaka så stor omsöndad, och att ångans expansiva kraft kan utnyttas blott genom utomordentlig hetta, hvilken smänigom förstör materialet, under det att den inpreßade luften anpassas öfverallt, ej besitter någon synnerlig tyngd, ej intager stort rum och ättligen för sin verksamhet ej behöfwer någon förhöjning af temperaturen, följaktligen ej nöter de reservoarer, der den förwaras; under dessa förutsättningar finner Hr Andraud de nödiga krafterna för upplösningen af hans problem i wattnets lopp och vindens strem, d. w. s. i användandet af åoliska och hydrauliska hjul, i det han till detta ändamål tager sin tillflykt till de tre, sedan århundraderna bekanta krafterna i lufttrycket, som i blå-

balgen underhåller elden i hården, rörelsen af flytande watten och vindens strem, som drifwer fartygen från hafwets ena strand till den andra. Wid hwar och ett af dessa hjul måste anbringas en pump med ett tryckwerk, som sammanpreßar luft och kastar den in i en reserveir. Derigenom får man en kraft i förråd, som efter uppfinnarens mening är densamma, som friska hästar wid poststationerna.

Luften kan utomordentligt sammanpreßas, och Hr Andraud har derutinnan möjlighetsvis åskadkommit det högha, i det han låter sina pumpar arbeta i reserveirerna, hvilka redan innehålla till en wiß grad comprimerad luft och sålunda iortkastar den, ännu mera sammantryckt, uti widare käril. Föremdelst en regulator kan man mäta den nödiga mängden och graden af trycket af den sammanpreßade luften och sålunda låta den verka efter behag. Tager man till detta hufvudmedel, att frambringa den rörande kraften och att fätta den i verksamhet, dertill att wattenhjul och en af vinden i rörelse fätt turbin, så har man de wäsendtliga beståndsdelarne af Hr Andrauds uppfinning.

Wattenhjulet (se afbildningen) beror på tryck af flytande watten. Detta hjul rigtas med sin framsida emot wattnets strom och med sin i samma rigtning anbragta, i en winkel utlöpande wingar, sättas det i wattnet. Detsamma rör sig i midten af ett widt, traktformigt rum, genom hwilket wattnet med kraft kastas på de säsina wingarne och tvingar dem att wända sig om, och aldrig kan föras i sin förrättning genom hög flod eller dylika förhinder. Redan 1840 har Hr Andraud erhållit patent på denna uppfinning. Ett ännu större bewis på det förträfflighet är den omständighet, att denna uppfinning år 1846 och 47 införts i Amerika såsom en engelsk uppfinning.*)

Den åoliska turbinen (se afbildningen) är ett slags wäderquarn, hwilken ej behöfwer ställas, emedan den drifwes af sammanpreßad luft, som framströmmar mellan dessa wingar. A är en axel, wid hwilken anbringas sex urhokade wingar PP. CC äro ätta lodräta och i samma rigtning löpande planer, så att vinden, från hwilken äda han och må komma, alltid fattar uti wingarnes urhokade framsida och nödgas dem till ett hastigare fringsvingande.

Hr Andraud will använda sin uppfinning på alla möjliga syfsättningar i det menskliga lifwet, på steypsart på floder och sjöar, på alla slags maskiner; på alla syfsättningar i landbruket, såsom wid plöjande, säend, fördaude, tröfsande; på alla

*) Såsom bekant är, utgör ofwansände beskrifning på wattenhjul willforet för ångfartygs konstruktion med propeller. Denna idé är fört uttänkt af vår andeman Ericson i Norra Amerika. Uppfinningen är på denna grund hwarfen fransk eller amerikansk, utan helt simpelt swenskt.

slags wagen — det finnas wädd; er, hwarjere skulle det då ej
 och finnas wäderkanoner —; wid transeptet på wanliga gator, så-
 som på wägen lagda med jernst. ex.

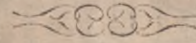
Den atmosferiska eller ärliska jernbanan (såsom uppfinnaren
 fallar den), hwilken genom lusttryckningen sättes i rörelse, består
 utom de wanliga stenorerna af en emellan desamma liggande och
 såsom den, hela wägsträckan intagande slang som för hwar
 tredje fot är fastgjord i wägen. Denna slang är af tre sårstilla
 delar, ett inre rör, försärdigadt af bumullollärit, öfwerstrukt med
 upplöst gummi elasticum, öfwer hwilket går ett annat af hampa.
 Dessa båda inneslutes af en betäckning, som skyddar de båda inre
 rören. Det första röret tjänar till att hermetiskt tillsluta den upp-
 tagna luften; det af hampa försäkras mot tryck och motstånd, och
 det yttersta slutligen skall förwara de båda öfrige. Hela slangen
 är fastnaglad på en på lika afstånd från stenorerna befinnlig bjälke,
 liksom så, att denne sjelf kan utbärda tågets tryckning.

Detta slags jernbana erskrödrar intet lokomotiv. Några i rö-
 relse satta pumpor insuga luften och införa densamma samman-
 pressad i en utanför på wagnen anbragt reservoar, som medelst
 flera hanor är satt i förbindelse med slangen mellan båda ste-
 norerna. Så många wagnar kunna inså tas i tåget, som stå i
 riktigt förhållande till kraften af lusttrycket. Den första af dem
 har nertill en foppa-cylinder, som trycker på den mellersta slan-
 gen. Öppnas den nu bakfull på wagnen, med förtunnad luft
 uppslute reservoaren och denna luft insläppes i den medlersta slan-
 gen, så uppswallar denna och skulle lyfta cylindern och wagnen i
 höjden, om ej tågets wigt were större än lusttrycket. Så gör
 dessamma ett motstånd, som nu anvisar den naturliga wägen,
 tränger framåt och fortdrifwer wagnarne med en hastighet, som
 står i förhållande till det mer eller mindre sammanpressade till-
 ståndet hos luften. Denna rörelse går derigenom för sig, att
 hwarje tåg, hela slangen utefter, wid sitt uppswallande inwerk-
 ar på hwarje med henne i förbinde stående del af cylindern, i lif-
 formigt lusttryck sätter wagnarne och dermed hela maskinen i
 rörelse. Framtill på wagnen visar sig den yttre armen af en
 hästfång, hvars stödjepunkt är bakfull i cylinderns midt och som
 trycker på slangen, när man trampar den med foten.

Kostnaderna för detta slags jernbaner kunna ej på förhand
 beräknas, då den wigtigaste punkten derwid är sättnen, på hwilket
 luften sammanpressas. De cerberda fördelarna och den utsträckt
 billigheten i konstruktionen skola efter hwad uttradt är, lätt falla
 i ögonen. Hr Andraud har beräknat att dessa banor jemte de
 nödiga maskinerna ej skola kosta hälften af hwad de hittills be-
 gagna jernbanorna i medeltal medtaga.

Uppfinnaren har erhållit tillåtelse att i Champs Elysées i
 Paris få inrätta en bana af 1000 fot för sitt system, för att
 der afslåga prof på sin nya uppfinning. Besögade planer före-

ställer en sådan proffart. Personerna, som varit med om den,
 berömma den utomordentliga lättheten och behaget i denna fart.
 Särdeles lämplig synes uppfinningen wara för mindre linjer af
 en å två timmars fart, och franska regeringen skall hafwa i sin-
 ne att genom uppfinnaren låta utföra sådana mindre banor.



Den waksamma Soldaten.

Den grekiska kejsaren Leo III, med tillnamnet Mauricus eller
 Zauriern, som leide i sjunde århundradet, brukade ibland om
 nätterna gå omkring i sitt palats, för att försäkra sig, om wak-
 terna were waksamma. Wid en sådan undersökning fann han en
 gång, att en wakt låst sig inne och öfwerlemnad sig åt sömnen.
 Med en trädsticka stjöt han regeln från dörren och gick sakta in.
 Här fann han elswa soldater sofwande, och den telfte, som hörde
 kejsaren komma, ställde sig och, som om han sof, men höll händ-
 derna för ansigtet och betraktade allt, som kejsaren företog. Denna
 hade ett guldblycke i fickan på en hwar af de sofwande, afslågs-
 nade sig sakta och tillslöt åter dörren. Snappast hade han af-
 lägnat sig, så gick den wakna soldaten till sina kamrater, tog
 guldblycket utur fickan på hwar och en och lade sig åter till hwila.
 Kejsaren, wifken att röna följden af sitt skämt, lät följande
 morgon kalla alla soldaterna till sig och besallde, att de hwar
 för sig skulle berätta sin dröm för förfintna natten och hwad som
 wid uppwaknandet händt dem. Alla förwånades öfwer Kejsarens
 fordran, ty ingen kunde erinra sig någon dröm, och påstodo alla
 med en mun, att ingenting händt dem wid uppwaknandet. Kej-
 saren kunde ej begräpa, huru de alla wägade ljuga så fräckt. Han
 blef derföre ytterst uppbragt emot dem och hotade dem med här-
 daste straff. Slutligen framträdde den, som wakat, och jade med
 djup wördnad:

"Måttige Herre! Jag tror wäl, att mina kamrater ej drömt
 något spuerligt och att de wid uppwaknandet ej sett något spuer-
 nerligt. Jag åter har haft en så angenäm och märkwärdig dröm,
 att jag aldrig förr i mitt lif haft en sådan, en dröm, så angen-
 näm, att jag skulle ensta det han återkomme hwarje natt. Jag
 drömde nämligen, att alla mina kamrater sofwo, och att jag blott
 stände mig, som om jag sof. Då öppnade ers majestät helt sak-
 ta dörren med en trädvinne, kom in och stack i hwarberas ficka
 ett guldblycke. Jag stod upp, och då jag såg, att mina kamrater
 ännu sofwo godt, tog jag guldblyckena utur fickorna i mitt för-
 war. Denna djeriwa steld aflepp wiferligen ej utan samwetslö-
 rebådelse; men tolet tof lugnade mig. Jag tänkte derwid, att
 apenlarne were telf, och att jag, så länge dessa telf guldblycken
 were i min ficka, kunde erinra mig de telf fromms männerna.
 Jag sau i mitt lif aldrig förgäta, huru den drömmen frejdade
 mig. Mätte det behaga Ers Majestät att ej gifwa någon ond
 tyding derat; ty jag ser wäl, att jag bra förtjänar mig på dröm-
 mar."

Wid detta swar utbröt kejsaren i ett högljudt skratt och sa-
 de: jag har wäl ej förr hört något om din stidlighet, men jag
 ser nu, att du är säker på din sak. Behåll penningarne för din
 waksamhet.





Öfvertygande bevis.

"Guru, kan det hwila någon lycka och wälsignelse wid ditt arbete? Står det icke i den heliga skrift: Swad Gud har sammanbundit, skall menniskan ej upplösa?"

"Derföre har jag och upphört att arbeta; och det man gör med nöje faller en lätt före."



Djåwig slutsats.

Penningar regera werlden, heter det, och som alla menniskor nu äro utan penningar, så hafwa wi ej heller någon regering.

Tredje Fortsättningen och Slutet

af

FERNANDE

har lemnat pressen och är att tillgå å 16 sk. B:co.

Götheborg d. 9 Juni 1849.

C. PETERSEN.

Nästa N:o utgifwes den 17 Juni 1849, kl. 7 f. m.

Götheborg C. Petersens officin, 1849.